

for hjemmets sygekasses område, og som af aldershensyn ikke kan blive optaget i den stedlige sygekasse, er udeladt som dækket af den foreslåede formulering.

Reglen i stk. 2, svarer til hidtidig praksis vedrørende folkeforsikringslovens § 17.

Begrænsningen af retten til fribefordring til tilfælde, hvor udgiften overstiger 3 kr., jfr. stk. 3, er begrundet med ønsket om at opnå administrative lettelser og om at undgå, at der i almindelighed skal ydes dækning af udgifter til transport med sporvogne og bybusser, jfr. herom nærmere i betænkningen s. 164-165.

Reglen i stk. 4, svarer til folkeforsikringslovens § 17, stk. 5, 2. punktum, men det foreslås, at socialministeren fastsætter nærmere regler for at opnå effektive og ensartede kontrolregler, herunder til forhindring af misbrug af fribefordringsretten, jfr. betænkningen s. 165 og 183.

Den hidtidige bestemmelse i slutningen af folkeforsikringslovens § 17, stk. 7, om, at sygekassemedlemmer, der må have lægehjælp eller sygehusbehandling under midlertidigt ophold uden for hjemstedet, ikke kan fordre sig hjembragt fra læge eller sygehus, er i praksis fortolket sådan, at pågældende heller ikke kan kræve sig hjembragt til sit midlertidige opholdssted. Det skønnes rimeligt, at hjemtransport fremtidig tillades til det midlertidige opholdssted.

De hidtidige regler om godtgørelse af befordringsudgifter for læger og jordemødre gælder kun for sygekassemedlemmer, der bor på landet, men ikke ved befordring af læger og jordemødre til patienter boende i købstæder eller i Københavns eller Frederiksberg kommuner. De københavnske omegnskommuner har i denne henseende haft status som landkommuner.

Idet der i øvrigt henvises til betænkningen s. 169 ff., bemærkes, at det i overensstemmelse med kommissionens „formulering I“, der er tiltrådt af et flertal i kommissionen, men ikke af lægeforeningens repræsentanter, foreslås, at der til læger og jordemødre med konsultationssted inden for en nærmere angivet grænse for hovedstadsområdet, købstæder, handelspladser, flækker eller bymæssige bebyggelser med mindst 2 000 indbyggere kun gives befordringsgodtgørelse ved befordring til og fra medlemmer uden for denne grænse. Reglen om grænsens fastsættelse svarer til den nugældende; for købstæder eller bymæssige bebyggelser med under 4 000 indbyggere foreslås grænsen dog i overensstemmelse med betænkningen draget således, at undtagelsesreglen alene anvendes inden for den sammenhængende bymæssige bebyggelse.

Befordringsgodtgørelserne til læger og jordemødre vil således blive afskaffet i en række bymæssige bebyggelser.

Forslagets stk. 7 om, at der aldrig ydes befordringsgodtgørelse til læger og jordemødre for afstande på under 1 km, svarer til den nugældende regel om fribefordring på landet, men udformet som en fælles bestemmelse for alle kommuner. Begrænsningen er ønskelig af praktiske grunde.

Stk. 8 er omtalt i de almindelige bemærkninger.

Til § 22.

Svarer til stk. 3 og 4 i betænkningen s. 161-162.

Ifølge folkeforsikringslovens § 17, stk. 1, 3 og 6, ydes befordringsgodtgørelse til læger inden for en vejrlængde af 10 km fra den syges bopæl frem og lige så langt tilbage, dog altid den fulde afstand til og fra den nærmestboende læge. Hvis medlemmet efter overenskomsten mellem sygekasser og læger har ret til at benytte en læge uden for disse grænser, fordeles befordringsudgifterne mellem kommunen og sygekassen. Det foreslås at give ret til befordring for den afstand, som i lægeoverenskomsterne er fastsat som begrænsning for medlemmernes ret til at tilkalde læge på sygekassens regning, og det foreslås at ophæve reglen om, at sygekassen i visse tilfælde skal betale en del af befordringsudgiften, en refusionsregel, der i praksis kun sjældent har været bragt i anvendelse. Den hidtidige betingelse om, at retten til fribefordring i visse tilfælde forudsætter lægeerklæring om befordringens nødvendighed, anses for unødvendig, jfr. forslaget til § 21, stk. 2.

Bestemmelsen om befordring til og fra læge og om befordringsgodtgørelse til lægerne foreslås affattet som en fælles regel for hele landet med de i § 21 angivne undtagelser for bykommuner og for afstande under 1 km.

Adgangen til fribefordring foreslås udvidet til benyttelse af speciallæge, dog kun, hvis patienten er henvist hertil af en af sygekassen benyttet alment praktiserende læge, og kun, såfremt sygekassen helt eller delvis betaler speciallægehjælpen. Det foreslås, at befordringen kun gives til og af den nærmestboende speciallæge og højst for en afstand af 40 km og lige så langt tilbage.

Til § 23.

Svarer til stk. 5 i betænkningen s. 162.

I princippet foreslås opretholdt de hidtil gældende regler om jordemoderbefordring, dog affattet fælles for hele landet. Da patienterne har frit valg mellem de jordemødre, der omfattes af overenskomsten med sygekasserne, må den hidtidige særlige af-